

Nehéz úgy hagyományokat ápolni, ha mindenki irtózik a locsolkodástól. A lányok utálnak tojást festeni, a fiúk pedig nem tudnak locsolóverset mondani. ☐

A Húsvét jó dolog, főleg a kisebbek szerint, akiket még nem rontottak el a nagyok, szóval tanuljunk Tőlük!

Pénteken szinte minden háziasszony a húsvétra készült. A nagytakarítás és az ablakmosás, jó esetben már rég kész. Az utolsó napokra elméletileg „már csak a sütés-főzés marad”, persze mindez tényleg csak elmélet. Mindig közbe jön valami, és különben is, a Húsvét sem a régi már. Túl rohanós lett.

Kényszerpihenő csak a fodrásznál jöhet szóba, ahol bizony ülni kell, amíg a mester keze a fejedben. Ülni és terveket szőni, mi után mi következzen. Először bevásárlás, piac, és rohanás a fonott kalács után, vagy feltenni főni a világ legszebb húsvéti sonkáját. Aztán beszerezni a fűbe rejtendő meglepetéseket, rosszabb esetben pénzt váltani, mert a piros tojás, sajna már rég nem elég. A fejmosótál fölött kavarodtak a gondolatok és már-már a rosszkedv kezdett eluralkodni rajtam, amikor három kicsi fiú lépett be az Arany János utcai szalonba, egy darab anyukával. A gyermekek szépen köszöntek, ügyesen viselték a fodrászkodás minden pillanatát és a végén mindezt, egy csodálatos verssel koronázták meg, némi anyai segítséggel. A Húsvét iránti majdnem negatív érzésem egy csapásra elszállt. Lelkesen jegyeztem le a remek verset, amit a Dunakesziről érkező fiúcskák énekes formában is ismernek. Megmutatom Önöknek, Nektek is, hátha megtetszik! Hétfőig még van idő megtanulni!

www.szoboszlatunk.hu Minden jog fenntartva